

Där död hud lossnar

Så sitter jag just här just nu. Kroppen är utmattad och även hjärnan en aning. Någon duschar där ute, i omklädningsrummet pratar två yngre tjejer med varandra. Glaset är mörkare utifrån så de vet förmodligen inte att jag sitter här inne. Slänger på vatten på kaminen, känns nästan som om jag är hemma hos mamma och pappa igen, sittandes i bastun efter en löptur i skogen.

Andas och försöker slappna av, lyckas nästan. Tänker att jag kanske skulle försöka med att bli riktigt vältränad. Har ganska bra potential i kroppen, skulle kunna få en sån där riktigt sexig kropp. Stenhård kropp. Patetiskt. Det skulle vara det enda jag har. Är avundsjuk på alla de människor vars problem är lite övervikt. Min äldre kollega skulle veta hur gärna jag byter liv med henne. Större kvinna, men så livfull, så många människor runt om henne. Skratt.

Inget prat längre, är ensam kvar. Människor här brukar inte duscha efter träning, de duschar hemma. Jag däremot, stannar kvar minst en timma. Tvättar ansiktet, tvålar in mej, blir varm och svettig i bastun. Tårar vill komma fram och någon rinner längs med kinden, flyter ihop med svettet. Jaha, så var det att tycka synd om sej själv igen då. Det är tröttsamt. Men på nåt sätt är det ändå vid dessa tillfällen jag möter någon slags styrka. Varenda gång jag gråter känns det som en vändpunkt, även om jag börjar förstå att det bara är vad jag låtsas.

Små korta mål, dagarna ska man ta sig igenom. Jag vet att när natten kommer är det en seger i sig. Men när jag lyfter blicken kommer sorgen nära. Bättre att då bara somna, domna, bort. Jag orkar inte känna mer, inte såhär.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Frejas med Poeter.se id #37260 innehar upphovsrätten